

stemme. Denne resolution opfordrer de latinamerikanske lande til at fortsætte deres bestræbelser henimod enighed sig imellem om etablering af en sådan zone.

e. Endelig blev en resolution angående forbud mod brug af kernevåben vedtaget med 64 stemmer for, 18 imod (herunder NATO-landene undtagen de nordiske) medens 25 lande (heriblandt de nordiske) undlod at stemme. Denne resolution opfordrede 18-magts komiteen i Genève til som hastende spørgsmål at overveje indkaldelse af en international konference til behandling af spørgsmålet om gennemførelse af et absolut forbud mod anvendelse af kernevåben.

Denne sidste resolution måtte efter Danmarks og andre landes opfattelse anses for lidet realistisk, ligesom der var grund til at befrygte, at den på en uheldig måde kunne gribe ind i nedrustningsforhandlingerne i Genève.

Det karakteristiske ved nedrustningsspørgsmålets behandling på FN's forsamling var, at de mest betydningsfulde resolutioner begrænsedes til procedurespørgsmål og fik en sådan udformning, at de kunne accepteres af såvel Øst som Vest. Det er også bemærkelsesværdigt, at der ved udformningen af flere af disse resolutioner var et nært samarbejde mellem den amerikanske og den sovjetiske delegation.

De opnåede resultater må betragtes som tilfredsstillende i det omfang, hvori de er udtryk for den bedre atmosfære mellem Øst og Vest. Det ville imidlertid være urigtigt heraf at lade sig forlede til forhåbninger om snarlige positive resultater, hvad angår nedrustningsspørgsmålets realitet. De meget begrænsede, konkrete resultater, som hidtil er opnået (begrænset standsning af atomforsøg og afkald på at sende kernevåben til det ydre rum), berører ikke reelt parternes essentielle sikkerhedshensyn. Det var den almindelige opfattelse ved forsamlingens slutning, at der ikke forelå vidnesbyrd om beredvillighed fra nogen af siderne til at gå væsentligt længere i øjeblikket, og at man derfor ikke burde gøre sig håb om snarlige resultater af 18-magts komiteens fortsatte arbejde i Genève.

6. Som anført kom kolonispørgsmålene og de hermed beslægtede problemer til at

tildrage sig den største politiske interesse under forsamlingen. Det kan være på sin plads her at sige nogle ord om de afroasiatiske lande, der naturligt spiller en central rolle i behandlingen af de pågældende spørgsmål.

Som følge af den fortsatte tilkomst af nye afrikanske stater omfatter denne gruppe nu 56 af i alt 113 lande. Udviklingen manifesterede sig også i år med optagelsen i FN af de nye østafrikanske stater Kenya og Zanzibar og vil blive fortsat i de kommende år, først antagelig med optagelse af Nord-Rhodesia og Nyasaland. Med sine 56 medlemmer mangler den afroasiatiske gruppe kun én stemme i at råde over den absolutte majoritet i forsamlingen; den kan i givet fald forhindre et almindeligt, og så meget mere et kvalificeret flertal, og den kan i alliance med den latinamerikanske gruppe, som i voksende grad stemmer konformt med afroasiaterne, etablere $\frac{2}{3}$ flertal. Denne stemmestyrke gør sig selvsagt mærkbar i de afroasiatiske landes holdning og taktik under forsamlingen. På denne baggrund kunne man have befrygtet, at de afroasiatiske lande ville have søgt at hindre Sydafrika i overhovedet at komme til orde. Noget sådant skete imidlertid ikke. De afroasiatiske lande markerede deres standpunkt til den sydafrikanske regering ved, umiddelbart før Sydafrikas repræsentant skulle tage ordet i generaldebatten, at anmode om 15 minutters suspension, hvilket vedtoges ved afstemning. Herefter påhørtes den sydafrikanske repræsentant i ro, og yderligere demonstrationer fandt ikke sted.

De afroasiatiske lande lægger, som naturligt er, stor vægt på udadtil at optræde som en egentlig gruppe, men har ofte indadtil betydelige vanskeligheder ved at etablere den hertil fornødne enighed. På den anden side er gruppen med baggrund i den styrke, den råder over, også tilbøjelig til, når den interne enighed først er tilvejebragt, da at betragte alle problemer som løst og at ønske sine forslag ført igennem til afstemning med størst mulig hast. Netop i kolonispørgsmålene voldte denne tilbøjelighed i adskillige tilfælde vanskeligheder for de vestlige lande.

Disse vanskeligheder forstærkes derved, at de afroasiatiske lande normalt vil kunne påregne væsentlig tilslutning til deres forslag